

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2019. évi november hó 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 13.B.250/2018/25. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

A vádlottal szemben kiszabott büntetés helyesen szabadságvesztés, melyet börtönben kell végrehajtani.

Az eljárás során helyesen 181.967 (egyszáznyolcvanegyezer-kilencszázhatvanhét) forint bűnügyi költség merült fel, melyből a vádlott 174.767 (egyszázhetvennégyezer-hétszázhatvanhét) forintot köteles megfizetni, míg 7.200 (hétezer-kettőszáz) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2019. évi január hó 25. napjától a 2019. évi november hó 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat 6.000 (hatezer) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Kaposvári Törvényszék a 2019. évi január hó 25. napján kelt 13.B.250/2018/25. számú ítéletében vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette és a Btk. 197.§ (1) bekezdés a) pontjában meghatározott szexuális erőszak büntette miatt - halmazati büntetésül - 7 év börtönre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte és megállapította, hogy a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 174.767 forint bűnügyi költség állam részére történő megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a szexuális erőszak büntette vonatkozásában felmentésért, egyebekben a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott másodfokú eljárásban meghatalmazott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában bizonyítási indítványt is előterjesztett, melynek keretén belül az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését és poligráfos vizsgálat lefolytatását kérte. A bizonyítási indítvány elutasítása esetére pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is indítványozta.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az ítélet rendelkező részének helyesbítése mellett annak helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakkal egyezően szólalt fel.

A másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590.§ (1) bekezdése értelmében a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A Be. 590.§ (2) bekezdése alapján a felülbírálat kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére, az eljárási szabályok megtartására, illetve a Be. 590.§ (7) bekezdése folytán - hivatalból - az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.

A másodfokú bíróság a felülbírálat eredményeként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 593.§ (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján - az alábbiak szerint egészítette ki:

A vádlottat az elsőfokú ítéletben írtakon túlmenően az alábbiak szerint ítélték el a bíróságok.

A Kaposvári Városi Bíróság a 2005. évi december hó 1. napján jogerőre emelkedett 1.Fk.153/2005/37. számú ítéletével társtettesként, folytatólagosan elkövetett rablás büntette miatt 2 év 4 hónap fiatakorúak börtönére és 3 év közügyektől gyakorlásától eltiltásra ítélte.

A Kaposvári Városi Bíróság a 2007. április 4. napján jogerőre emelkedett 1.Fk.809/2005/44. számú ítéletével bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete, garázdaság vétsége, testi sértés vétsége és folytatólagosan elkövetett kényszerítés büntette miatt, mint visszaesőt 1 év 6 hónap fiatakorúak fogházára és 2 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte *(a vádlott erkölcsi bizonyítványa a másodfokú bírósági iratok 13. sorszáma alatt)*.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be. 592.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási törvény rendelkezéseinek a megtartásával folytatta le. Ennek során feltárta és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, illetőleg lefolytatta azokat a bizonyítási cselekményeket, amelyek a múltbeli események tisztázásához szükségesek voltak. E bizonyítékokat egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelte, ítéletének indokolásában ténymegállapításairól, illetve a vádlotti védekezés elvetésének okairól részletesen számot adott.

Miután a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ezen mérlegelő tevékenységével mindenben egyetértett, illetve a védő a fellebbezési eljárásban azoknak az érveknek az ismételt fogalmazására szorítkozott, melyeket az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában cáfolt: a másodfokú bíróság

az elsőfokú bíróság érvelésének a megismétlését nem, mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.

A nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni, hozzátartozó sérelmére elkövetett hasonló jellegű cselekmények sajátossága, hogy azok megvalósítására szűk családi körben, kívülálló személyek, de még a közvetlenül nem érintett családtagok számára sem észlelhető módon és körülmények között kerül sor. Ennek pedig szükségszerű következménye a személyes észlelésen alapuló és megbízható tanúvallomások hiánya vagy meglehetősen alacsony száma.

Ennek megfelelően az elsőfokú bíróságnak is a vádlott és a sértett egymással szembenálló vallomásait kellett egybevetnie a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal, majd ennek eredményeképpen állást foglalnia az általuk szolgáltatott adatok megbízhatósága, végső soron a vádlott és a sértett szavahihetőségének kérdésében.

Ennek során az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított kiemelkedő jelentőséget és bizonyító erőt a sértett tanúvallomásának, aki az események lényeges elemeit tekintve következetes vallomást tett és az általa elmondottakat mindvégig fenntartotta.

A sértett következetes vallomását a tanúként kihallgatott kórházi szakpszichológus, **tanú1** vallomása, az igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye és az okirati bizonyítékok is egyértelműen alátámasztották. A bántalmazás módja - amely a sérülések alapján rögzíthető volt - a sértett által elmondottakat erősítette meg, egyben cáfolta a vádlott ezzel kapcsolatos vallomását.

A másodfokú bíróság - miután a Be. 212.§ (1) bekezdése alapján a törvényben kizárt -, elutasította a védőnek a poligráfos vizsgálatra vonatkozóan előterjesztett bizonyítási indítványát. Nem tartotta továbbá szükségesnek az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítésére vonatkozó indítvány teljesítését sem. A védelem a sértett intim testékszereivel kapcsolatosan indítványozta a szakvélemény kiegészítését. Figyelemmel a cselekmény elkövetésének körülményeire, arra, hogy a sértett a közösülést megelőző bántalmazás miatt lényegében nem tudott védekezni, ezen túlmenően, mint korábbi élettársnak, a vádlottnak tudomása is volt ezekről az ékszerekről, a bizonyítás kiegészítésétől nem várható olyan eredmény, amely a tényállás pontosabb, esetlegesen eltérő megállapításához vezetne.

A megalapozott, és a másodfokú eljárásban a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A felmentést és a hatályon kívül helyezést célzó fellebbezések tehát nem voltak megalapozottak.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a védőnek a jogos védelmi helyzet fennállására vonatkozó álláspontjával sem, hiszen annak ténybeli és jogi alapja is hiányzott. Az irányadó tényállás szerint ugyanis a sértett nem támadt a vádlottra, így a jogos védelmi helyzet megállapítása szóba sem kerülhetett.

A cselekmények minősítése a büntető anyagi jog szabályaiban foglaltaknak megfelelően történt.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság több vonatkozásban tévesen, illetve hiányosan tárta fel. Elmulasztotta a vádlott javára enyhítő körülményként értékelni a részbeni

beismerő vallomását, illetve tévesen értékelte súlyosító körülményként a halmazatot. A részbeni beismerő vallomást az ítélőtábla kisebb súllyal értékelte a vádlott javára.

További súlyosító körülményként állapította meg ugyanakkor a másodfokú bíróság a vádlott terhére, hogy a sértett tíz napig kórházi ellátásra szorult, és hogy sérüléseinek együttes gyógytartama mintegy hat hét volt.

Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság az egyébként helyesen meghatározott büntetési tétel és középérték keretei között értékelte. Ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint a kiszabott büntetés neme és mértéke alkalmas a Btk. 79.§-ában megfogalmazott büntetési célok elérésére. Az alkalmazott jogkövetkezmények eltúlzottan súlyosnak nem tekinthetők. A sokszorosán büntetett előéletű, korábban is személy elleni erőszakos bűncselekményeket elkövető vádlott esetében a büntetés lényeges enyhítésére nem volt lehetőség.

Ezért a másodfokú bíróság a büntetés enyhítését célzó fellebbezéseket sem találta megalapozottnak.

A fellebbviteli főügyészség álláspontjával egyezően észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság tévesen börtönre ítélte a vádlottat, ezért azt helyesbítette és megállapította, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés a Btk. 35.§ (1) bekezdése alapján helyesen szabadságvesztés, melyet börtönben kell végrehajtani.

Tévedett az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét illetően, ezért annak helyesbítése is szükséges volt a másodfokú eljárásban.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdés értelmében megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A szabadságvesztés tartamába a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései alapján beszámította az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A Be. 613.§ (1) bekezdés alapján pedig kötelezte a vádlottat 6.000 forint bűnügyi költség megfizetésére, észelve azt, hogy az elsőfokú eljárásban a kirendelt védő részére elmaradt a felkészülési díj megállapítása.

Pécs, 2019. november 5.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 13.B.250/2018/25. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.III.20/2019/15. számú ítélete folytán az abban írt változtatásokkal a 2019. évi november hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Tóth Sándor s.k.

a tanács elnöke